

Քառասուններորդ համարի գաղտնի պատմությունը — Քսաներորդ թիվը

Երկրորդ վայր — Մաս յոթերորդ — Եզեկիել

Jeff Pippenger

2026-07-29

Ընդունելի աստվածաշնչյան ըմբռնում է մարգարե Եզեկիելին իր սկզբնական համարներում երեսուն տարեկան ճանաչելը:

Եվ եղավ, երեսուններորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես գերեվարվածների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, երկինքները բացվեցին, և ես Աստծո տեսիլքներ տեսա: Ամսվա հինգերորդ օրը, որ Հովակիմ թագավորի գերության հինգերորդ տարին էր, Տիրոջ խոսքը հստակապես եկավ Բուզիի որդի Եզեկիել քահանայի վրա՝ Քաղդեացիների երկրում, Քեբար գետի մոտ, և այնտեղ Տիրոջ ձեռքը նրա վրա էր: Եզեկիել 1:1-3.

Ոմանք կարծում են, թե «երեսուններորդ տարին» հիմնված է հոբելյանական որոշակի շրջափուլի վրա, որը սկսվեց Հովսիա թագավորով և ավարտվեց քառասուններորդ գլխի առաջին համարով:

Մեր գերության քսանհինգերորդ տարում, տարվա սկզբին, ամսվա տասներորդ օրը, քաղաքի հարվածվելուց հետո տասնչորսերորդ տարում, հենց նույն օրը Տիրոջ ձեռքը ինձ վրա եղավ և ինձ այնտեղ տարավ: Եզեկիել 40:1:

Աստվածաշնչյան ժամանակագրագետները քառասուններորդ գլխի առաջին համարը թվագրում են մ.թ.ա. 573 թվականի կամ ապրիլի 28-ով, կամ հոկտեմբերի 22-ով: Բոլոր մարգարեները նույնացնում են վերջին օրերը, ուստի մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ի աշնանային թվականը օմեգայի թվականն է այն գծի, որը հիսուն տարի առաջ սկսվել էր այն իրադարձությամբ, որ կոչվում է «Հովսիայի Մեծ Զատիկ», մ.թ.ա. 622 թվականի մայիսի 5-ին:

Երեսուն թիվը քահանաների խորհրդանիշն է, որոնք իրենց ծառայությունը սկսելու ժամանակ պետք է լինեին երեսուն տարեկան: Անկախ այն բանից, թե Եզեկիել Ա-ի առաջինից երրորդ համարները Եզեկիելի տարիքը նույնացնո՞ւմ են որպես երեսուն, թե պարզապես նրան ներկայացնում են որպես քահանայի խորհրդանիշ, նա նաև կներկայացվեր որպես երեսուն տարեկան: Եթե առաջին համարի «երեսուն տարիները», ինչպես ուրիշներն են կարծում, ներկայացնում են մ.թ.ա. 622 թվականին Հովսիայի Մեծ Զատիկից անցած երեսուններորդ տարին, մարգարեական նշանակությունները դարձյալ նույնն են:

Յոսիա նշանակում է «հիմք», և նրա Մեծ Զատիկը սկսեց մի հոբելյանական շրջան, որն ավարտվեց հոկտեմբերի 22-ին՝ Քավության օրվա ժամանակ, մ.թ.ա. 573 թվականին: Յոսիայից մինչև հոկտեմբերի 22-ը ձգվող «հոբելյանական գիծը» համընկնում է 1840-ից

մինչև 1844 թվականների պատմության հետ: 1840 թվականի հիմքերը ներկայացված էին Հովսիա թագավորով, ինչպես նաև Յոսիա Լիչով: Հոկտեմբերի 22-ը ներկայացված էր հոբելյանական փողի եղջյուրի հնչեցմամբ՝ Քավության օրվա եղջյուրի հետ միասին:

Եվ դու քեզ համար կհամրես տարիների յոթ շաբաթ, յոթ անգամ յոթ տարի. և տարիների յոթ շաբաթների ժամանակը քեզ համար կլինի քառասունինը տարի: Ապա յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը կհրամայես, որ հոբելյանի փողը հնչեցվի. Քավության օրը պիտի փողը հնչեցնեք ձեր ամբողջ երկրով մեկ: Ղևտական 25:8, 9:

Եզեկիելը տեղակայված է Հոբելյանական գծի ներսում՝ Հովսիա թագավորից մինչև հոկտեմբերի 22-ը, մի գիծ, որ ներկայացնում է Հայտնություն տասի առաջին և երկրորդ հրեշտակներին՝ 1840 թվականից մինչև 1844 թվականը: Եզեկիելը ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների միլլերականներին և երրորդ հրեշտակի հարյուր քառասունչորս հազարը: Եզեկիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությունը, սակայն նրա հիմնական մարգարեական հատկանիշն այն է, որ նա մարգարե է:

Մարգարե, Քահանա և Թագավոր

Կան աստվածաշնչյան երեք կերպարներ, որոնք սկսեցին ծառայել երեսուն տարեկանում: Եզեկիելի հետ միասին դրանք էին Դավիթը և Հովսեփը: Քանի որ նրանք բոլորը սկսեցին ծառայել երեսուն տարեկանում, նրանք բոլորը քահանաներ են: Դավիթը թագավորի խորհրդանիշն է, Հովսեփը՝ քահանան, իսկ Եզեկիելը՝ մարգարեն՝ փառքի այն եռակի թագավորության մեջ, որը բաղկացած է մարգարեից, քահանայից և թագավորից:

Այնուհանդերձ, ինչպես էլ որ մարգարե Եզեկիելին կիրառենք որպես խորհրդանիշ, նա քահանա է, և երբ հոբելյանի գծով կիրառվում է Հովսիայից մինչև հոկտեմբերի 22-ը, Եզեկիելը մի քահանա է, որը կներկայացնեք մի քահանայի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում, ինչպես որ դա նախատիպավորվում է 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմությամբ և Հովսիա թագավորից մինչև մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Քսաներկու

Աստվածաշունչը հստակ է, որ Եզեկիելը ծառայեց քսաներկու տարի: «Քսաներկու»-ն խորհրդանիշ է հարյուր քառասունչորս հազարի, որոնք Աստվածության և մարդկության միավորված դրոշմ են: Հովսիայի Չատիկից մինչև քառասուներորդ գլխի հոկտեմբերի 22-ի Հոբելյանական տոնակատարությամբ ներկայացված պատմության մեջ Հովսիայի Չատիկը նախատիպն էր Հովսիա Լիչի աշխատանքի 1838 և 1840 թվականներին: Այդ գործը առաջին և երկրորդ վայերի ժամանակային մարգարեությունները ներկայացնելն էր: Այժմ կարելի է տեսնել, որ առաջին և երկրորդ վայերի մարգարեությունը շատ ավելի ընդարձակ է, քան պիոներները ճանաչեցին:

Եզեկիելը, որպես աստվածաշնչյան մարգարե, իր գրություններում նշում է ավելի շատ և ավելի հստակ թվականներ, քան աստվածաշնչյան որևէ այլ հեղինակ:

Եզեկիելը Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ «օրը՝ հավասար մեկ տարվա» սկզբունքի օմեգան է: Թվոց գրքում օր-տարի սկզբունքի ալֆա հիշատակությունը ներկայացված է Կադեսում տեղի ունեցած առաջին ապստամբությամբ, որը պատճառ դարձավ անապատում քառասուն տարվա թափառման: Իսկ վերջին, կամ օմեգա ապստամբությունը, ներկայացվում է Եզեկիելի միջոցով չորրորդ գլխում, երբ Երուսաղեմը կործանվում է:

Ալֆա

Այն օրերի թվի համեմատ, որոնց ընթացքում դուք հետախուզեցիք երկիրը՝ քառասուն օր, յուրաքանչյուր օրը՝ մեկ տարվա դիմաց, դուք պիտի կրեք ձեր անօրենությունները՝ քառասուն տարի, և պիտի ճանաչեք Իմ ուխտախախտությունը: Ես՝ Տերս, ասել եմ. անպատճառ այսպես պիտի անեմ այս ամբողջ չար ժողովքի հանդեպ, որ համախմբվել է Իմ դեմ. այս անապատում նրանք պիտի բնաջնջվեն, և այնտեղ պիտի մեռնեն: Թվոց 14:34, 35.

Օմեգա

Պատկիր նաև քո ձախ կողի վրա և Իսրայելի տան անօրենությունը դիր դրա վրա. ըստ այն օրերի թվի, որքան պառկած պիտի լինես դրա վրա, պիտի կրես նրանց անօրենությունը: Որովհետև Ես քեզ վրա դրել եմ նրանց անօրենության տարիները՝ ըստ օրերի թվի, երեք հարյուր իննսուն օր. այսպես պիտի կրես Իսրայելի տան անօրենությունը: Եվ երբ ավարտես դրանք, կրկին պառկիր քո աջ կողի վրա, և պիտի կրես Հուդայի տան անօրենությունը քառասուն օր. յուրաքանչյուր օրը քեզ համար մեկ տարի եմ սահմանել: Ուստի քո երեսը դարձրու դեպի Երուսաղեմի պաշարումը, և քո բազուկը թող մերկ լինի, և մարգարեացիր նրա դեմ: Եզեկիել 4:4–7:

Կադեսը և Երուսաղեմի կործանումը ներկայացնում են ալֆա և օմեգա ապստամբությունը՝ ներկայացնելով օրը՝ տարվա դիմաց սկզբունքը: «Օրը՝ տարվա դիմաց սկզբունքը» միլլերիտների հիմնական կանոնն էր, ինչպես նաև 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմության մեջ, ինչպես որ տիպաբանորեն ներկայացված է հոբեյանի գծում՝ Հովսիա թագավորից մինչև հոկտեմբերի 22-ը: Եզեկիելը ներկայացնում է ավելի շատ թվագրություններ, քան որևէ այլ մարգարե: Եզեկիելի թվագրությունների շրջանակում հոբեյանի գիծը նույնացվում է՝ Եզեկիելի վկայությունն անմիջականորեն կապելով առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությանը, և դրանից հետո՝ երրորդ հրեշտակի պատմությանը:

«Յոբելյանական գծի» հետ մեկտեղ Եզեկիելը երեք հարյուր իննսուն օր պառկում է իր կողքի վրա, ապա՝ իր մյուս կողքի վրա քառասուն օր: «Չորս հարյուր երեսունը» հին և նոր ուխտերի խորհրդանիշ է, որովհետև Աբրամի՝ Եգիպտոսում չորս հարյուր տարվա գերության մասին ուխտի խոստումը իր երկրորդ վկային՝ երեսուն տարիներին, գտավ Պողոս առաքյալի մոտ: Միասին Աբրամը (հետագայում՝ Աբրահամ), «հնի» կողմից, և

Սավուղը (հետագայում՝ Պողոս), «նորի» կողմից, միավորեցին իրենց վկայությունները՝ հավիտենական ուխտի խորհրդանիշ հաստատելով չորս հարյուր երեսուն տարիները: «Երեք հարյուր իննսուն օր» «դու պիտի կրես Իսրայելի տան անօրենությունը»: «Եվ» «դու պիտի կրես Հուդայի տան անօրենությունը քառասուն օր»: Միասին աջ կողքը և ձախ կողքը հավասար են Աբրամին և Պողոսին:

Ուխտը միշտ հիմնված է եղել հնազանդության կամ անհնազանդության վրա՝ կյանքի կամ մահվան: Միլլերիական պատմության մեջ տարի-օր սկզբունքը կյանքի կամ մահվան հարց էր, և այդ պատմությունը առաջին հրեշտակի կողմից հռչակվեց որպես հավիտենական ավետարան: «Ավետարանը» կյանքի կամ մահվան հարց է, և Միլլերիական պատմության կյանքի կամ մահվան փորձության հարցը դրված էր այն սկզբունքի համատեքստում, ըստ որի՝ մեկ օրը հավասար է մեկ տարվա: Այն կանխասացությունը, որ գործություն տվեց առաջին հրեշտակի լուրին, երկրորդ վայի երեք հարյուր իննսունմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի մարգարեությունն էր: Այն երեք հարյուր իննսուն օրվա մեջ, որ Եզեկիելը պատկեց իր ձախ կողքի վրա, առկա է երկրորդ վայի երեք հարյուր իննսունմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի ժամանակային մարգարեության պատկերավոր ներկայացումը: Մարգարեական խորաթափանցություն է պահանջվում՝ մարգարեությունը ճիշտ բաժանելու համար, սակայն դա ոչ այլ ինչ է, քան Հուդայի ցեղից Առյուծի շարունակական գործը՝ կնիքը բացելով կեսգիշերյան աղաղակի պատգամից:

Ես պնդում եմ, որ Եզեկիելը պետք է դիտվի որպես հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշ, սակայն նախ և առաջ՝ որպես Մարգարեության Հոգու պարզի խորհրդանիշ՝ լինի դա ներկայացված որպես վերջին օրերի մարգարեի դրսևորում, թե որպես ուխտի ժողովրդի դրսևորում, որը հասկանում է տող առ տող մեթոդաբանության սկզբունքը:

Ես պնդում եմ, որ Եզեկիելի լույսը երեք հարյուր իննսունմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի մարգարեության վրա համընկնում է այն կեղտ մաքրող մարդու հետ, որ թանկարժեք քարերը գցում է ավելի մեծ զամբյուղի մեջ:

Ես պնդում եմ, որ Եզեկիելից բխող լույսը գազաթաքարի պատգամի էական բաղադրիչն է, երբ տաճարը ավարտված է:

Եզեկիելը քառասուներորդ գլխի առաջին խոսքում գտնվում է Հոկտեմբերի 22-ին, և հենց այնտեղ է, որ ապագա տաճարի տեսիլքը տրվում է Եզեկիելին: Այդ տաճարը հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարն է, որոնց թվի խորհրդանիշն է Եզեկիելը: Այդ խումբը կանցնի երկու փորձություն, նախքան կհասնի երրորդին՝ վճռորոշ փորձությանը: Եզեկիելը ներկայացվում է որպես իր լույսը տաճարում ընդունող, և, հետևաբար, նրա տված լույսը, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում է այն լույսը, որ գալիս է, երբ Աստծո ժողովուրդը մուտք է գործում Սրբությունների Սրբոցը՝ Դանիել տասներորդ գլխի հետ ներդաշնակությամբ:

Բացահայտված Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության լույսը բացվում է հենց փորձության ժամանակաշրջանի ավարտից անմիջապես առաջ:

Եվ նա ասում է ինձ. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անիրավը թող դեռ անիրավություն անի, և պիղծը թող դեռ պղծանա, և արդարը թող դեռ արդարություն գործի, և սուրբը թող դեռ սրբանա»: Հայտնություն 22:10, 11.

«Ժամանակը մոտ է՝ անմիջապես նախքան տասնմեկերորդ համարում փորձաշրջանի փակվելը, և, հետևաբար, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը այդ ժամանակ բացված է, որովհետև «Ժամանակը մոտ է»:

Յիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստուած տուեց նրան, որպեսզի ցոյց տայ Իր ծառաներին այն բաները, որ շուտով պիտի կատարուեն. եւ Նա այն ուղարկեց ու նշանակեց Իր հրեշտակի միջոցով Իր ծառա Յովհաննէսին, որ վկայեց Աստուծոյ խօսքի, Յիսուս Քրիստոսի վկայութեան եւ այն ամէն բանի մասին, որ տեսաւ: Երանի նրան, ով կարդում է, եւ նրանց, որ լսում են այս մարգարեութեան խօսքերը եւ պահում են այն, ինչ գրուած է այնտեղ, որովհետեւ ժամանակը մօտ է: Հայտնութիւն 1:1-3.

Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմի լատդիկեական վիճակի համար փորձաշրջանը փակվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և Եզեկիելի իններորդ գլխում աղվենտիզմը ներկայացված է որպես Երուսաղեմ: Այնտեղ նրանք, ովքեր հառաչում և աղաղակում են երկրի և եկեղեցու մեջ կատարվող պղծությունների պատճառով, ստանում են կնիքը: Կնքումը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ իսլամի արևելյան հոդմերը բորբոքում են ազգերին, փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Եզեկիելի ութերորդ գլխում աղվենտիզմի չորս սերունդները հասնում են իրենց ավարտին, և չորրորդ սերունդը խորհրդանշվում է քսանհինգ առաջնորդներով, որոնք խոնարհվում էին արևին:

Այդ տեսիլքը խորհրդանշական կերպով տրվեց Կիրակնօրյա օրենքից մեկ օր առաջ, կամ շնորհի ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ, ինչպես ներկայացված է վեց, վեց, վեցով:

Եվ եղավ վեցերորդ տարում, վեցերորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, որ այնտեղ Տեր Աստծու ձեռքը իջավ ինձ վրա: Ապա ես տեսա, և ահա՝ մի նմանություն՝ կրակի տեսքի պես. նրա մեջքի տեսքից վար՝ կրակ, և նրա մեջքի տեսքից վեր՝ պայծառության տեսքի պես, սաթի գույնի նման: Եվ նա մեկնելով ձեռքի կերպարանքը՝ բռնեց իմ գլխի մագափնջից, և հոգին բարձրացրեց ինձ երկրի ու երկնքի միջև և Աստծու տեսիլքներում տարավ ինձ Երուսաղեմ՝ դեպի ներքին դարպասի մուտքը, որ նայում էր դեպի հյուսիս, որտեղ խանդի արձանի նստավայրն էր, որը խանդի է մղում: Եվ ահա Իսրայելի Աստծու փառքը այնտեղ էր՝ համաձայն այն տեսիլքի, որ ես տեսել էի դաշտում: Եզեկիել 8:1-4.

Վեցերորդ տարվա, վեցերորդ ամսվա և հինգերորդ օրվա տեսիլքը եկավ անմիջապես «666»-ից առաջ՝ որպես Կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշ, երբ Լատդիկեական Աղվենտիզմի համար փորձաշրջանը փակվում է: Այդ տեսիլքը «ըստ այն տեսիլքի» էր, որ Եզեկիելը «տեսավ դաշտում»: Այն տեսիլքը, որ նա տեսավ դաշտում, ավելի վաղ է արձանագրված՝ երրորդ գլխում:

Եվ ես վեր կացա ու ելա դաշտը. և ահա Տիրոջ փառքը կանգնած էր այնտեղ՝ այն փառքի նման, որ տեսել էի Քեբար գետի մոտ, և ես վայր ընկա իմ երեսի վրա: Եզեկիել 3:23.

«Դաշտի» տեսիլքը, որը վեցերորդ տարվա, վեցերորդ ամսվա և հինգերորդ օրվա տեսիլքն էր, այն տեսիլքն էր, որ Եզեկիելը ավելի վաղ տեսել էր Քեբար գետի մոտ:

Եվ եղավ, երեսուներորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես գերեվարվածների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, երկինքները բացվեցին, և ես տեսա Աստծու տեսիլքները: Եզեկիել 1:1:

Այն «Աստծու տեսիլքները», որ Եզեկիելը «տեսավ» Քեբար գետի մոտ, դաշտի տեսիլքն էր, որը նաև Եզեկիելի ութերորդից տասնմեկերորդ գլուխների տեսիլքն էր: Այդ տեսիլքները ներկայացվեցին այն համատեքստում, երբ Եզեկիելը նայում էր սրբարանը, որտեղ էլ տասներորդ գլխի «marah»՝ նայելու հայելու տեսիլքը կատարվում է: Եզեկիելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հաղորդակից են լինում Ամենասուրբ Տեղից ճառագող մարգարեական լույսին, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը երևան է բերվում փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Երբ մենք որոշում ենք Հովսիա թագավորի Հոբելյանական այն գիծը, որը սկսվում է Զատիկից և ավարտվում հոկտեմբերի 22-ին, մենք որոշում ենք Գարնան տոների և Աշնան տոների խորհրդանիշը, ինչպես ներկայացված է Ղևտական քսաներեքում: Այնտեղ գարնան և աշնան տոները ներկայացված են յուրաքանչյուրն՝ քսաներկու համարներով, ճիշտ ինչպես Եզեկիելի ծառայությունը քսաներկու տարի էր: Եզեկիելին Հոբելյանական գծի երեսուներորդ տարում համադրելը թույլ է տալիս, որ Եզեկիելի ծնունդը համընկնի Հովսիայի վերածննդի հետ: Եթե նա Հոբելյանական շրջանի երեսուներորդ տարում երեսուն տարեկան էր, ապա Եզեկիելը պիտի ծնված լիներ Հովսիայի բարենորոգության ժամանակ:

Եզեկիելը խորհրդանիշն է նրանց, ովքեր հավատքով մտնում են Սրբությունների Սրբոցը: Այնտեղ հասնելով՝ նրանք տեսնում են անիվների մեջ եղող անիվները, որոնք ներկայացնում են մարդկային փոխհարաբերությունների բարդ փոխգործակցությունը: Ինչպես Հովհաննեսը Հայտնության տասներորդ գլխում, Եզեկիելը ներկայացնում է Միլլերականներին, բայց ավելի անմիջականորեն՝ հարյուր քառասունչորս հազարը: Նրա զուգահեռ երեք հարյուր ինսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա ժամանակային մարգարեությունը պատկերում է Լառդիկեական ադվենտիզմի վերջնական դատաստանը Երուսաղեմի կործանմամբ, և այն ներառում է երեսունութի և քառասունի հանելուկը:

Այն ներառում է չորս հարյուր երեսուն տարվա խորհրդանշական իմաստը:

Այն ներառում է չորսամյա ժամանակահատվածը, որը ներկայացված է 1333-ից 1337, 1449-ից 1453 և 1840-ից 1844 թվականներով:

Այս ամենակարևոր թեմայի շուրջ մեր քննարկումները կսկսենք հաջորդ հոդվածում:

«Եսայիային, Եզեկիելին և Հովհաննեսին տրված տեսիլքներում մենք տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն է երկինքը կապված երկրի վրա տեղի ունեցող իրադարձությունների հետ, և թե որքան մեծ է Աստծո հոգաձությունը նրանց հանդեպ, ովքեր հավատարիմ են Նրան»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 753:

«Քրիստոսն Ինքն էր տաճարի Տերը: Երբ Նա հեռանար այնտեղից, նրա փառքը պիտի հեռանար՝ այն փառքը, որ մի ժամանակ տեսանելի էր Սրբություն Սրբոցում՝ քավության աթոռի վերևում, ուր քահանայապետը մտնում էր տարին միայն մեկ անգամ՝ քավության մեծ օրը, մորթված գոհի արյունով (որը նախապատկերն էր աշխարհի մեղքերի համար թափված Աստծու Որդու արյան) և այն ցողում էր գոհասեղանի վրա: Սա էր Շեքինան՝ Եհովայի տեսանելի բնակարանը»:

«Այդ փառքն էր, որ հայտնվեց Եսայիային, երբ նա ասում է. «Այն տարում, երբ Օգիա թագավորը մահացավ, ես ևս տեսա Տիրոջը՝ նստած գահի վրա, բարձր և վերամբարձ, և Նրա պատմուճանի քղանցքները լցնում էին տաճարը» [Եսայիա 6:1–8 մեջբերված]»: Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների Աստվածաշնչյան մեկնություն, հատոր 4, 1139:

Եսայիային տրված տեսիլքը ներկայացնում է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի վիճակը: Նրանց տրված է արտոնություն՝ հավատքով տեսնելու այն գործը, որ ընթանում է երկնային սրբարանում: «Եվ Աստծո տաճարը բացվեց երկնքում, և նրա տաճարում երևաց նրա ուխտի տապանակը»: Երբ նրանք հավատքով նայում են սրբություն սրբոցը և տեսնում Քրիստոսի ծառայությունը երկնային սրբարանում, նրանք գիտակցում են, որ անմաքուր շրթունքներով ժողովուրդ են,— ժողովուրդ, որի շրթունքները հաճախ ունայնություն են խոսել, և որի շնորհները չեն սրբացվել ու գործադրվել Աստծո փառքի համար: Լիովին հասկանալի է, եթե նրանք հուսահատվեն, երբ իրենց սեփական տկարությունն ու անարժանությունը հակադրում են Քրիստոսի փառավոր բնավորության մաքրությանն ու գեղեցկությանը: Բայց եթե նրանք, Եսայիայի նման, ընդունեն այն տպավորությունը, որ Տերը նախատեսում է դնել սրտի վրա, եթե իրենց անձերը խոնարհեցնեն Աստծո առաջ, ապա նրանց համար հույս կա: Խոստման ծիածանը գահից վեր է, և այն գործը, որ կատարվեց Եսայիայի համար, պիտի կատարվի նրանց մեջ: Աստված կպատասխանի փշրված սրտից ելնող աղաչանքներին:

«Աստծո այս մեծ ու հանդիսավոր գործի նպատակը խրճերը երկնային շտեմարան հավաքելն է, որովհետև երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքով: Ուստի թող ոչ ոք չվհասվի, երբ տեսնում է տիրող ամբարշտությունը և լսում անմաքուր շուրթերից ելնող խոսքերը: Երբ խավարի գործությունները մարտական շարքով կանգնեն Աստծո ժողովրդի դեմ, երբ Սատանան իր գորքերը համախմբի վերջին մեծ հակամարտության համար, և նրա գործությունը մեծ և գրեթե ճնշող թվա, աստվածային փառքի հստակ տեսիլքը, բարձր ու վեր բարձրացած գահը, խոստման աղեղով կամարակապված, պիտի պարզևի մխիթարություն, վստահություն և խաղաղություն»: Review and Herald, December 22, 1896.

«Քաբար գետի ափերին Եզեկիելը տեսավ հողմապտույտ, որ կարծես գալիս էր հյուսիսից, «մեծ ամպ, և իր մեջ ոլորվող կրակ, և նրա շուրջը՝ պայծառություն, և նրա

միջից՝ սաթի գույնի նման մի բան»։ Իրար հատող բազմաթիվ անիվներ շարժվում էին չորս կենդանի էակների կողմից։ Այս ամենից շատ վեր «կար գահի նմանություն, ասես շափյուղա քարի տեսքով, և գահի նմանության վրա՝ մարդու կերպարի նմանություն նրա վրա՝ վերևում»։ «Եվ քերովբեների մեջ նրանց թևերի տակ երևաց մարդու ձեռքի կերպարանքը»։ Եզեկիել 1:4, 26; 10:8։ Անիվների դասավորությունն այնքան բարդ էր, որ առաջին հայացքից դրանք խառնաշփոթի մեջ էին թվում, սակայն շարժվում էին կատարյալ ներդաշնակությամբ։ Երկնային էակները, որոնք պահվում և առաջնորդվում էին քերովբեների թևերի տակ եղող ձեռքով, շարժման էին դնում այդ անիվները. նրանց վերևում, շափյուղա գահի վրա, Հավիտենականն էր, և գահի շուրջը՝ ծիածանը՝ աստվածային ողորմության խորհրդանիշը»։

«Ինչպես անիվանման բարդությունները գտնվում էին քերովբեների թևերի տակ եղող ձեռքի առաջնորդության ներքո, այնպես էլ մարդկային իրադարձությունների բարդ ընթացքը գտնվում է աստվածային վերահսկողության ներքո։ Ազգերի կռիվի և խռովության մեջ քերովբեների վերևում նստողը դեռևս ղեկավարում է երկրի գործերը»։

«Ազգերի պատմությունը, որոնք մեկը մյուսի հետևից զբաղեցրել են իրենց հատկացված ժամանակն ու տեղը՝ անգիտակցաբար վկայելով այն ճշմարտության մասին, որի իմաստը իրենք էլ չէին ճանաչում, խոսում է մեզ հետ։ Ամեն մի ազգի և այսօրվա ամեն մի անհատի համար Աստված տեղ է սահմանել Իր մեծ ծրագրում։ Այսօր մարդիկ և ազգերը չափվում են այն Ձեռքի գավազանով, Ով երբեք չի սխալվում։ Բոլորը, իրենց իսկ ընտրությամբ, որոշում են իրենց ճակատագիրը, և Աստված այս ամենի վրա գերիշխում է՝ Իր նպատակների իրագործման համար»։

«Այն պատմությունը, որ մեծ «ԵՄ»-ը Իր Խոսքում նշանագրել է՝ մարգարեական շղթայի օղակ առ օղակ իրար կապելով անցյալի հավիտենությունից մինչև ապագայի հավիտենություն, մեզ հայտնում է, թե այսօր որտեղ ենք գտնվում դարերի ընթացքի մեջ, և ինչ կարելի է սպասել գալիք ժամանակում։ Այն ամենը, ինչ մարգարեությունը կանխագուշակել էր, որ պիտի կատարվեր մինչև ներկա ժամանակը, հետագծվել է պատմության էջերի վրա, և մենք կարող ենք վստահ լինել, որ այն ամենը, ինչ դեռ պիտի գա, կկատարվի իր կարգով»։ Education, 178.